

RESOLUCIÓ DE LA COMISSIÓ EXECUTIVA DE LA COMISSIÓ OBRERA NACIONAL DE CATALUNYA (CONC) DEL DIA 25 DE JUNY DE 1997 SOBRE EL NOU MARC LEGAL D'ÚS DE LES LLENGÜES OFICIALS A CATALUNYA

La Comissió Obrera Nacional de Catalunya (CONC), des dels seus primers orígens, ha mantingut una aposta clara per una societat cohesionada, en què es garantís la igualtat de drets a tota la ciutadania, una ciutadania que configura una única comunitat, amb independència del seu lloc de procedència, de la seva cultura d'origen, dels seus costums i de la llengua que emprí en les seves relacions personals i socials.

Aquesta consideració explica la implicació dels afiliats i afiliades de la CONC en la lluita per la recuperació de les llibertats nacionals de Catalunya —com a part indestriable de la recuperació de les llibertats democràtiques— i en el procés de normalització de la llengua catalana, i, alhora, la nostra definició i pràctica com a sindicat de classe i nacional i, més recentment, també multiètnic, com a constatació d'una nova realitat social a Catalunya.

Cal recordar, pel que fa a aquesta qüestió, el paper protagonista que ha tingut al llarg d'aquests anys el conjunt de la militància sindical, amb independència del seu lloc de naixement, del qual n'és una mostra pública el míting que es va fer el 4 d'abril de 1977 a Barcelona sota el lema "Els treballadors per l'autonomia", dins del marc del Congrés de Cultura Catalana.

La CONC ha intervingut de manera decidida en el procés de normalització de la llengua catalana, des de tots els seus àmbits d'actuació, com a sindicat sociopolític, tant en el marc de les relacions laborals com en el de la intervenció en les polítiques socials. Els nostres afiliats i afiliades han col·laborat en aquest procés des de la seva condició de sindicalistes i de ciutadans i ciutadanes.

La nostra actuació ha estat, i ho és encara, un element fonamental en el procés de normalització, perquè la recuperació del dret al coneixement i ús de la llengua catalana, com a llengua pròpia i oficial, es faci en condicions de convivència, i perquè ningú no el visqui com una imposició, sinó com l'assoliment d'un dret més de ciutadania i d'igualtat d'oportunitats.

Entenem que en una realitat com ara la nostra, en què es dona la convivència de dues llengües en el si d'una mateixa comunitat, totes les

persones han de tenir garantit el dret al coneixement i ús de les dues llengües, i que la persona que en desconeix una pot quedar situada en desigualtat d'oportunitats en el seu desenvolupament personal, professional i social.

En els catorze anys transcorreguts des de la Llei del 1983 s'ha avançat molt en el procés de la normalització del dret al coneixement i ús de la llengua catalana, especialment pel que fa a l'ensenyament. L'avenç és més atribuïble al consens social amb què es va elaborar la Llei i a la implicació de la ciutadania que pròpiament als seus continguts normatius.

El procés de normalització i adquisició de les dues llengües oficials en el món educatiu només s'explica des de la decidida actuació i compromís de pares i mares i del professorat que, amb els seus esforços, han sabut superar la insuficiència dels recursos aportats per les administracions i han posat de manifest l'alt índex de consens social.

La creació del Consorci per a la Normalització Lingüística i l'esforç dels professionals i de les professionals que hi treballen, tot superant precarietats laborals i migradesa de recursos, han col·laborat en gran mesura a l'extensió del coneixement i ús del català entre la ciutadania.

La creació i el bon funcionament del Servei de Normalització Lingüística de la CONC ha comportat un increment considerable de l'ús del català en les relacions internes del sindicat, i, sobretot, és un element molt important en la dinamització de l'ús de la llengua catalana en les relacions laborals i socioeconòmiques.

Quant a la unitat de la llengua catalana, prescindint del nom que se li doni en els diferents territoris, hem establert un conveni de col·laboració amb les confederacions de les Illes i el País Valencià per tal de promoure'n l'ús social.

Tot i el balanç globalment positiu que es pot fer d'aquests anys, avui encara el dret al coneixement i l'ús d'una les dues llengües oficials a Catalunya no està garantit. D'una banda, trobem organismes i entitats públiques en què els ciutadans i ciutadanes no poden fer ús efectiu del dret de què legalment disposen a utilitzar la llengua catalana, com és el cas de l'Administració de Justícia. De l'altra, una part important de la població de Catalunya no ha comptat amb els instruments i mitjans necessaris per poder accedir al seu dret al coneixement de la llengua catalana, la qual cosa ha de ser considerada com una limitació en la política d'equitat en l'accés a drets bàsics.

Això és especialment significatiu pel que fa a l'àmbit de les relacions socioeconòmiques. En concret, i malgrat els esforços del conjunt de la CONC i d'altres organitzacions, la llengua catalana continua sense entrar en les empreses de forma generalitzada. L'empresariat del nostre país no té cap interès a facilitar la formació lingüística i, si això comporta alguna despesa,

la considera com un cost i no com una inversió per adequar l'empresa a les noves necessitats socials.

En el moment actual calen noves mesures que donin un nou impuls per garantir l'accés del conjunt de la població catalana al dret al coneixement i l'ús de les dues llengües oficials. Sense rebutjar les mesures legislatives que de manera consensuada puguin adoptar-se, el gruix de les mesures que s'han de desenvolupar han de ser de caire social i han de perseguir la compensació de les desigualtats que avui encara existeixen.

Creiem que és convenient que el debat sobre l'ús social de les llengües a Catalunya es faci a partir del coneixement de les diferents realitats de la societat catalana, des de la voluntat de cohesió social, i que es fonamenti en els valors de convivència i d'integració que sempre l'han caracteritzada.

Aquest debat ha de fer-se des de la serenitat no influenciada per la publicació de les múltiples posicions que s'han pres i de les temptacions d'instrumentalització política. El resultat no pot ser un altre que el de la voluntat del més ampli consens social i polític sobre el contingut de la nova regulació legislativa i sobre el seu procés d'aplicació. Aquesta preocupació és especialment sentida pel sindicalisme i per l'esquerra social i política, que hem d'evitar que els debats es desenfonquin i que portin a una fictícia línia de separació dels treballadors i les treballadores en funció de la llengua que utilitzin en les seves relacions personals o socials.

En matèria de legislació, la modificació de determinats aspectes de la Llei del 1983 ha de tenir com a objectiu garantir el ple dret d'accés i ús de les llengües oficials. La nova normativa ha de partir de criteris de gradualitat en la seva aplicació, des de la perspectiva de les diferents realitats socials i des de la del relleu generacional.

Perquè la nova regulació compleixi els seus objectius ha d'acompanyar-se de polítiques de caire social de diferent abast, bàsicament en matèria educativa, en formació ocupacional i contínua, en dotació d'habitatge i en l'atenció específica a les persones arribades en les darreres migracions.

Calen recursos suficients per garantir que el procés d'immersió lingüística compleixi els seus objectius, que no són altres que els nois i noies del nostre país utilitzin correctament el català i el castellà al final de l'educació obligatòria. Han de tractar-se de forma específica i compensadora les realitats socioeconòmiques i socioculturals més desfavorides.

Cal una major incidència de la formació lingüística dins les formacions ocupacionals, i que aquesta sigui contínua, amb la necessària adequació de gradualitat a les diferents necessitats i expectatives professionals i a l'edat de les persones que hi participen.

La manca de polítiques socials d'habitatge ha comportat massificació, manca

de serveis i dificultats per gaudir de determinats drets de ciutadania, entre ells el de l'accés a la llengua catalana. Calen polítiques d'habitatge i d'equilibri territorial que facilitin la necessària permeabilitat social, cultural i lingüística, i que permetin un millor accés als drets de ciutadania al conjunt de la població catalana.

La nova realitat dels moviments migratoris que aporten a Catalunya un nombre creixent de persones procedents de diferents orígens geogràfics, ètnics i culturals, fa necessària, juntament amb les polítiques abans esmentades, una atenció específica per evitar situacions de marginalitat i per facilitar la seva inserció en la societat catalana, una societat que és diversa i plural.

La Generalitat de Catalunya ha de comprometre els recursos necessaris per fer possible l'avenç de la normalitat lingüística a Catalunya i ho ha de fer des de les propostes legislatives en matèria d'ús de les llengües i des de l'aplicació de polítiques socials i lingüístiques actives que facin possible la seva aplicació.

El dret d'ús de les dues llengües oficials en l'àmbit socioeconòmic i en el de les relacions laborals ha de fonamentar-se en la igualtat de drets i en la no-existència de cap mena de discriminació per la llengua habitual d'ús, tant per a les persones en actiu com per a les persones en situació d'atur, en el seu accés a una ocupació. Per garantir això calen polítiques específiques de formació lingüística, en el marc de la formació contínua i la formació ocupacional, i mesures de transitorietat i gradualitat en l'aplicació de la nova normativa.

Finalment, considerem que per fer viable el compliment del nou ordenament legal sobre l'ús de les dues llengües oficials seran més importants el consens i les polítiques actives destinades a aquest fi que les eventuais sancions que pogués comportar el seu incompliment, mecanismes que considerem inadequats per al fi que s'ha d'assolir, que no és un altre que involucrar tota la societat catalana en l'objectiu d'ampliar els drets de tots els ciutadans al coneixement i l'ús efectiu de la llengua catalana, des del respecte i la garantia dels drets individuals i col·lectius de les persones.

CCOO hem estat un element actiu en tot el procés de recuperació i normalització de la llengua catalana i volem seguir sent-ho ara i en el futur. Des de la nostra implicació de sempre, volem que les nostres propostes i aportacions siguin una part important del consens social en què s'ha d'inserir l'actual normativa i tot el procés que porti a la total normalitat del coneixement i ús de la llengua catalana.

Barcelona, juny de 1997